

Bijna negen jaar geleden, direct na de oorlog tussen Israël, Syrië en Egypte, lukte het mij als stafid van de wereldraad van kerken in een Syrisch legerkamp een gesprek te voeren met twee Israëli-sche krijgsgevangenen. Dit had veel voeten in aarde, want Syrië gaf, overigens geheel in strijd met de Conventie van Genève, het internationale Rode Kruis geen toestemming hen te bezoeken en ook weigerde Syrië de namen van de gevangenen bekend te maken.

Het gesprek liep via tolken, maar omdat ik modern Hebreeuws spreek en versta, kon ik vaststellen dat de antwoorden correct werden vertaald. In mijn verslag maakte ik er melding van dat beide Israëli's naar lichaam en geest ongebroken waren en in redelijke welstand verkeerden. M'n verslag werd op een bandje opgenomen en enkele malen door de Israëli-sche radio uitgezonden, het verscheen ook in kranten en de vreugde in Israël over deze berichtgeving was groot.

Deze gebeurtenis is weer vers in mijn herinnering nu er opnieuw berichten zijn over het martelen van krijgsgevangenen. Ditmaal gaat het niet om een getal van zestig maar om zes- tot negenduizend. En het zijn geen Israëli's maar Palestijnen.

In het maandblad *Israël and Palestine* (B.P. 130-10, 75463 Parijs), uitgegeven door de Joodse Israëli Maxim Chilan, lees ik: „Martelingen en „ge-avanceerd verhoor” worden volgens berichten toegepast in een speciale plaats die ingericht is in het Shmuel Harofeh ziekenhuis voor chronische ziekten te Beer Yaacov. Er gaan geruchten dat de meesten van hen die verhoord worden de behandeling - die naar men zegt grote doses scopomaline en andere drugs inhoudt alsmede elektrische schokken en ook ruwer middelen - niet overlevén of het niet vergund worden te overleven.” Bepaalde uitdrukkingen in dit bericht zijn aarzelend (volgens berichten, er gaan geruchten, maar men zegt). Maar indertijd probeerden we uit te zoeken wat er waar was van de geruchten dat Israëli-sche krijgsgevangenen in Syrië gemarteld werden. Bovendien: 'Israël and Palestine' is meestal goed geïnformeerd maar kan soms niet de zegsman noemen, om voor de hand liggende redenen.

Verder is er een uitvoerig schriftelijk getuigenis afgelegd door de Finse fysiotherapeut Pirkho Parviainen. Hij vertelt daarin

De Palestijnen: ^{6 Aug. 1972} krijgsgevangenen of terroristen?

door ds. J. M. Snoek

hoe krijgsgevangenen in Sidon behandeld werden. Ook is er een ooggetuigenverslag uit Noorwegen: dokter Steinar Berge en kinderverzorgster Oyvind Møller vertellen wat ze gezien en gehoord hebben in het kamp waarin ze zelf gevangen zaten. Het hart draait je in je lichaam om als je het leest.

Nu zou ik blij zijn als al dit soort berichten zouden blijken te berusten enkel en alleen op kwaadaardige laster. Het zou daarom m.i. goed zijn als Israël NU zou doen waar het TOEN zo sterk op aandrong, toen het om eigen krijgsgevangenen ging: als men lijsten met de namen van de

krijgsgevangenen publiceert en teams van het Internationale Rode Kruis de gelegenheid geeft om de plaatsen waar ze gevangen gehouden worden te bezoeken. Al deze krijgsgevangenen hebben immers familieleden en vrienden die over hun lot in zorg zitten, precies als indertijd de Israëli's over hun gevangen piloten? De Palestijnen zijn toch ook mensen?

Politiek

„Nee”, zo zegt men van Israëli-sche kant, „het zijn geen krijgsgevangenen maar terroristen en daarom vallen ze niet onder de

Conventie van Genève”. Nu zijn er inderdaad terreur-daden gepleegd door leden van de PLO. Maar als iemand als de heer Begin de PLO daarvan beschuldigt dan vind ik dat hypocriet.

Er zijn vooral politieke redenen waarom de regering van Israël zich jegens de Palestijnse krijgsgevangenen niet aan de Conventie van Genève wenst te houden: men wil de PLO op geen enkele manier erkenning of officiële status geven. Onder geen beding wil men met de PLO onderhandelen. Wel groeit het aantal stemmen vanuit de Joodse gemeenschap zowel in Israël als daarbuiten die erop aandringen dat Israël deze houding zal laten varen. Men kan een heel volk op den duur toch zijn zelfbeschikkingsrecht niet onthouden? Vroeger of later zal men toch juist met zijn vijand dienen te onderhandelen?

Meerderheid

„Ja maar”, zo wordt hiertegen ingebracht, „we willen wel met Palestijnen onderhandelen maar niet met de PLO”. In de loop der jaren ben ik in de gelegenheid geweest om gesprekken te voeren met Palestijnen in Libanon, Syrië, Jordanië en in het door Israël in 1967 bezette gebied. Op grond van die gesprekken ben ik ervan overtuigd dat de overgrote meerderheid van het Palestijnse volk achter de PLO staat en deze organisatie inderdaad als zijn nationale bevrijdingsbeweging beschouwt. Dit blijkt bovendien uit de gemeenteraadsverkiezingen, in 1976 door Israël georganiseerd in het bezette gebied: ze liepen uit op een overweldigende overwinning voor de aanhangers van de PLO.

Wil Israël ooit aan het Palestijnse volk zelfbeschikkingsrecht toekennen, dan zal het niet om de PLO heen kunnen. Evenmin als de PLO trouwens om Israël heen kan. Eens zal het tot wederzijdse erkenning moeten komen. Zolang Israël de Palestijnse bevrijdingsorganisatie beschouwt als alleen maar een bende terroristen waarmee niet te onderhandelen valt, zolang zal er geen vrede zijn in het Midden Oosten maar een keten van geweld en tegengeweld. Zolang Israël duizenden Palestijnse krijgsgevangenen behandelt op een manier die bepaald niet voldoet aan de Conventie van Genève, zal de wanhoop en verbittering in de harten van velen toenemen. Maar misschien komt er een dag waarop de „terrorist” Arafat en de „terrorist” Begin elkaar ontmoeten.

Ds. J. M. Snoek woonde van 1958-1967 in Tiberias, Israël, waar hij in dienst stond van de Schotse kerk, de hervormde kerk en de gereformeerde kerken in Nederland. Van 1970-1975 was hij stafid van de Wereldraad van Kerken te Genève als secretaris van de sectie de Kerk en het Joodse volk.